

Brandende hemel

Brandende hemel

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Amanda M via Fiverr
ISBN: 9789403719986
©2025 M.G. Crow

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Een baby liet zijn eerste schreeuw horen. De vroedvrouw legde de zuigeling op de borst van zijn jonge moeder, die het kind zorgvuldig aftastte om zich ervan te overtuigen dat hij in orde was.

“Eindelijk kan ik je in mijn armen houden.” Ze raakte haar baby’s gezicht aan. “Mijn zoon, je bent mijn eerstgeborene, een geschenk van de goden. Ik weet niet welke krachten je hebt, maar wel waarom ik je op de wereld heb gezet.”

Ze zweeg enkele tellen om op adem te komen en wiegde haar kind. Zijn geschreeuw veranderde in kirren. De aanrakingen van zijn moeder kalmeerden hem.

“Na mijn dood zal je snappen waarom je geboren bent. Ik wens je een lang en gelukkig leven toe en wens dat je liefde mag kennen, iets wat voor mij onmogelijk is. Je zult hem herkennen, de valse profeet. Ik hoop dat je me kan vergeven als je ontdekt welke offers ik zal moeten brengen.”

Vermoeid door de inspanning knuffelde ze haar baby als een automatisme. Elke stap in zijn leven had ze al zorgvuldig uitgekiend.

“Toen de volgelingen van Jahwe neerstreken, hebben we ze hartelijk verwelkomd. Mozes was een zachtaardige man. Zijn opvolger is een ander verhaal. Hij raakte onder de invloed van de demon, die onze wereld zal vernietigen in naam van hun god. We zullen de zondaars zijn, omdat ze onze gebruiken niet begrijpen. Je zult keuzes moeten maken.”

Witte ogen staarden in het niets. De jonge moeder bewoog haar hoofd niet terwijl ze sprak. Ze leefde op de tast en het gehoor. Het was een vloek die haar hart had verkild. Ze was anders dan gewone stervelingen, ze was de hogepriesteres.

“Je zult alle kleuren kunnen zien en ervaren hoe mooi of lelijk alles is. In mijn wereld is er alleen duisternis, maar ik kan voelen dat je stevig gebouwd bent. Je zult een knappe man worden.”

De bitterheid in haar stem ontging de pasgeborene. Hij staaarde haar met grote ogen aan, enkel licht en donker waarnemend, in tegenstelling tot zijn moeder, voor wie alles zwart was. Zijn gezichtsvermogen zou zich wel verder ontwikkelen.

1

Een nieuwe wereld ging open voor Alizah toen ze door de stadspoort reed. Ze keek haar ogen uit. Het schokken van de kar stoorde haar niet meer nu ze haar bestemming had bereikt, al deed haar zitvlak pijn na de lange tocht. Een geur van kruiden en specerijen kwam haar tegemoet van het marktplein verderop en streefde haar neus.

Haar vader Tobin mende de muildieren die het voertuig trokken. De frons op zijn voorhoofd verried dat hij zich ongemakkelijk voelde. Wat had hem bezielde zijn dochter mee te nemen naar deze plek van verderf?

De zestienjarige Alizah had hem als een zielige puppy aangestaard met de vraag of ze hem mocht vergezellen op een van zijn handelsreizen. Ze was haar moeder een klein jaar geleden verloren. Als hij haar niet zou meenemen, was ze haar vader ook kwijt. Met dit argument had ze hem over de streep getrokken.

De weg liep grotendeels door de woestijn. Ze had niet geklaagd over de hitte overdag, de kou 's nachts en het dieet van droge koeken die ze met een beperkte hoeveelheid water moest nuttigen, waardoor ze een schorre keel kreeg.

De eindbestemming was Jericho, waar haar vader had afgesproken met de koper van de goederen die hij in Sodom zou inkopen. De zouten uit de Dode Zee waren zeer geliefd in bepaalde kringen. Tobin verkocht ze aan handelaars die ze naar Egypte brachten om er prominente doden mee te balsemen.

“Onthoud wat ik heb gezegd,” zei hij, een strenge blik op Alizah werpend. Hij wist dat Sodom geen plek was om een jong meisje alleen te laten. Armoede en criminaliteit tierden er welig.

“Ik verlies je niet uit het oog en zal niemand vertrouwen,” zei Alizah, de instructies van haar vader ter harte nemend.

“Deze stad heeft terecht een slechte reputatie. Hier wonen heidenen. Hun gebruiken zijn anders dan de onze. Blijf weg uit het centrum rond de tempel. We verblijven in een herberg bij de stadsmuur waar ik al ben geweest. Daar ben je veilig.”

Alizah knikte om aan te geven dat ze luisterde. Dit was de eerste keer dat ze in een vreemde stad kwam. Ze observeerde de mensenmassa verderop. Op het eerste gezicht viel er niets abnormaal te zien. Ze zag vrouwen met kinderen aan de kraampjes op het marktplein inkopen doen en met elkaar praten. Het viel haar op dat ze kleurrijke kleren droegen en hun haren onbedekt waren. Zowel vrouwen, kinderen als mannen hadden dikke, blauwzwarte lijnen rond hun ogen. Ze vond deze mensen er vreemd uitzien.

Haar vader stopte de kar voor een herberg. Ze merkte dat hij zenuwachtiger was dan tijdens hun tocht door de woestijn. Ze perste haar lippen op elkaar om geen vragen te stellen. Dankbaar greep ze haar vaders arm toen hij haar aanbood om haar van de kar te helpen.

De waard kwam hen tegemoet en startte een uitgebreid gesprek met Tobin. De onderhandelingen over de prijs van de kamer, de stalling van de kar en de muildieren en de maaltijden drongen amper tot Alizah door. Ze kreeg de indruk dat ze in de gaten werd gehouden.

Een smal straatje aan de overkant van het plein trok haar aandacht. Ze vroeg zich af waar het naartoe leidde en onderdrukte de drang om erheen te lopen.

Een por deed Alizah recht in haar vaders gezicht kijken. “We kunnen naar onze kamers.”

“Vader, ik heb honger.” Ze wilde hem niet ongerust maken door te zeggen dat ze zich bekeken voelde. Dankzij haar knorrende maag moest ze niet liegen over wat haar bezighield.

“Ik ook. Het toeval wil dat de waard deze ochtend een schaap heeft geslacht. We mogen ervan mee-eten. Jeremiah is een goede kok.”

“Vader, er zijn daarginds nog straten.” Alizah wees naar de steeg van waaruit ze meende dat iemand haar in de gaten hield.

“Verder dan de markt bij de poort zullen we niet gaan. Daar is het te onveilig. Sodom is geen plek waar je aardige mensen ontmoet. In dit stuk wonen nog enkele handelaars die in Jahwe geloven. Velen hier kennen geen barmhartigheid of eerbaarheid. Ik wil je zo ver mogelijk van hun heidense tempels houden.”

“Het gros van de bewoners van deze stad zijn arme stakkers, die hun weg verloren zijn,” zei Jeremiah die het gesprek tussen vader en dochter had opgevangen. “Ik geef ze regelmatig overschotten. De handhavers van Astarte denken dat de stad van hen is, maar ze zijn te koop. Zonder hen was ik er al mee gestopt. Hun blinde hogepriesteres is de gruwelijkste heks die er bestaat. Blijkbaar beschermt ze de stad door de godin te voeden met bloederige offers. Ze slacht hiervoor niet alleen dieren. Blijf weg van de tempel. Je kunt er alleen maar je ziel verliezen.”

Alizah dankte de waard voor de waarschuwing die haar nieuwsgierigheid voedde. Ze kon het zich moeilijk voorstellen dat een vrouw aan het hoofd van een tempel stond en een godin diende. Dat paste niet in haar wereldbeeld waarin mannen de baas waren.

Zwijgzaam volgde ze haar vader naar binnen, haar gedachten voor zich houdend. Hij zou het niet waarden als ze vragen over de cultus van Astarte zou stellen. Het was ongepast voor een volgeling van Jahwe om belangstelling in dit soort dingen te tonen.

Vlak voor de deur hield ze even halt en keek over haar schouder in de richting van het smalle steegje. Haar hart ontplofte bijna toen ze een figuur in een lange donkerblauwe kapmantel met glanzend gouden randen zag staan. Aan de gestalte kon ze afleiden dat het een man moest zijn. Ondanks dat de kap zijn gezicht verborg, voelde ze zijn blik op haar rusten.

Met een diepe ademteug herpakte ze zich en betrad de verlaten gelagzaal. Ze ging naast haar vader zitten. Blijkbaar waren ze de enige klanten. De zaak gaf een mistroostige indruk door de lege tafels.

Alizah keek in het rond. Er was geen ander geluid te horen dan de stemmen van haar vader en Jeremiah. Door deze vaststelling voelde Alizah zich niet op haar gemak. Meden mensen deze plek?

Het gebraden lamsvlees smaakte even heerlijk als het rook. De geur had vader en dochter het water in de mond doen krijgen. Alizah genoot ervan haar maag met iets anders dan droge koeken te vullen. De vriendschappelijke manier waarop haar vader en de waard met elkaar omgingen, verried dat ze een vertrouwelijke band hadden.

“Ja, het is hier rustig,” hoorde ze Jeremiah zeggen. “Veel handelaars verkiezen het om naar Gomorra te gaan, dat nu stilaan ook door zijn voorraden geraakt. De pentapolis valt uiteen sinds de dood van Mozes. Adamah en Zeboïm zijn verlaten, heb ik horen vertellen. Er doen geruchten de ronde die ik amper kan geloven. Ik zie dat de handhavers ons opgemerkt hebben.”

Jeremiah keek naar het raam. Alizah en haar vader volgden zijn blik. Drie figuren met een hond naderden vanaf het plein de herberg. Hun lange donkere kapmantels deden Alizah huiveren. Een van deze mannen had ze al gezien.

“Eisen ze nog altijd hun deel?” Haar vader nipte aan zijn wijn.

Knikkend bevestigde de waard. “Ik heb een contract met hen. Het spijt me, maar ik lever liever bijdragen aan de tempel dan dat ze me de keel doorsnijden. Jahwe zal het me wel vergeven. Hij heeft me al afgenomen wat me het dierbaarst was.”

“Handhavers?” Alizah was te nieuwsgierig om haar mond te houden. De neerslachtige houding van Jeremiah maakte haar ongerust.

“Ze vragen een deel van mijn winst. In ruil daarvoor zorgen ze ervoor dat de criminelen uit de binnenstad hier wegblijven. Helaas moet ik deze kosten aan mijn klanten doorrekenen. Velen gaan naar de verderfelijke etablissementen in de binnenstad, omdat die goedkoper zijn. Als je in die zaken een kamer boekt, ben je niet zeker of je de volgende ochtend nog leeft,” zei Jeremiah, zijn hoofd naar beneden gericht.

Alizah deed alsof ze het begrepen had, maar de waard kon evengoed een vreemde taal gesproken hebben. Zijn woorden drongen niet tot haar door. Ze dacht aan de figuur die ze aan de overkant van de straat had zien staan. Hij was dus een handhaver, wat dat ook mocht wezen.

2

Weldra zou de zon volledig ondergaan. Alizah keek ernaar uit de nacht door te brengen in een warm bed in plaats van op ruw stro. Het slaapte kort van de voorbije dagen velde haar. Ze zou zo kunnen indommelen op de houten stoel naast haar vader in de gelagzaal. Bijna legde ze haar hoofd op de tafel.

Een klopp op de deur weerklonk en deed de half ingedommelde Alizah opnieuw klaarwakker schieten. Een tweede klonk iets luider en dwingender. Jeremiah stond op om open te doen.

Alizah kroop bijna achter haar vaders rug toen drie mannen, gehuld in donkere kapmantels met een zelfverzekerde pas de gelagzaal betraden. Een van hen hield een grote hond kort aan de leiband. Het dier snuffelde onrustig, maar maakte geen aanstalten om de aanwezigen aan te vallen.

De gouden boord aan de kapmantel van een van de mannen trok Alizahs aandacht. Ze herkende het kledingstuk. De borduursels schitterden in de zon toen ze de anonieme figuur in de steeg had zien staan. Ook zijn gestalte klopte. De manier waarop het kledingstuk viel, verried dat hij er een zwaard onder droeg.

De twee andere mannen hadden geen versieringen op hun mantels en waren iets kleiner dan de man die Alizah als hun leider aanzag.

“Jeremiah, we zouden graag onze bijdrage ontvangen,” zei de man in de sierlijke mantel met een apart accent terwijl hij zijn kap afzette. Zijn donkerbruine haren vielen als een golvende waterval over zijn rug en reikten bijna tot op zijn billen.

“Kapitein Joram.” Jeremiah maakte een nederige buiging voor de grote kerel, die Alizah slechts enkele jaren ouder dan zichzelf schatte.

Zijn blik raakte haar als de bliksem toen hij haar kant op keek. Ze wilde vluchten, maar leek op haar stoel vastgeplakt. Die fractie van

een seconde oogcontact bracht haar volledig van slag. Wat overkwam haar?

Joram nam de beurs aan die Jeremiah hem overhandigde. Hij stopte deze in zijn tas, zonder de inhoud na te kijken, als teken dat hij zijn zakenpartner blindelings vertrouwde. Ondanks hun verschillen hadden de waard en de jonge kapitein een goede verstandhouding.

Alizah hield Joram in de gaten. Hij had iets wat ze niet kon vatten. De kleur van zijn irissen, die extra opviel door zijn make-up, trok haar aandacht. Nog nooit had ze iemand met blauwe ogen gezien.

“Ik laat jullie, volgelingen van Jahwe,” zei Joram. Hij wenkte zijn kompanen. Toen hij zich omdraaide, kruiste zijn blik opnieuw die van Alizah.

Haar wangen werden vuurrood, haar mond viel open. Ze had verhalen uit Egypte gehoord over het oog van Horus om het kwade af te weren. Het was alsof deze god in menselijke gedaante voor haar was verschenen. Joram straalde iets mysterieus uit. Ze wilde opstaan om hem te volgen, al zei haar verstand dat dit fout was.

Met een zelfverzekerde tred verliet Joram de herberg, gevolgd door de twee andere handhavers met de hond. Hij voelde Alizahs donkerbruine ogen in zijn rug priemen. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

Alizah keek hem na. Een por tegen haar schouder bracht haar opnieuw in de realiteit.

“Je kunt best niet op hem letten.” Tobin keek zijn dochter streng aan.

“Vader, ken je hem?”

“Ja, juist daarom. Deze nacht zijn we veilig. Niemand durft de handhavers uit te dagen. Hij is de zoon van die blinde heks van Astarte. Haar volgelingen hebben ontzag voor hem en Jeremiah vertrouwt hem. Het is niet mijn eerste keer in Sodom, maar hopelijk

mijn laatste. Ik heb hem ooit bezig gezien tegen een groepje overvallers.”

“Hij lijkt niet echt onder de indruk van Jahwe.”

“Hij gelooft niet in Hem. Volgens mij bekijkt hij ons als melkkoeien voor de tempel, maar zolang hij ons verder met rust laat, kijk ik ook de andere kant op.”

“Wil je iets weten?” vroeg Jeremiah. “Ken je Lot, de neef van Abraham die hier woont? Hij heeft ruzie met Joram die het opnam voor zijn twee vrienden. Iedereen weet dat die twee, nu ja ...” Hij gaf een veelbetekenende knipoog naar Tobin. “Lot liet zijn ongenoegen blijken toen ze elkaar kusten. Joram pikte dat niet. Het is geweten dat Joram meer dan een meisje per dag heeft, maar hij laat anderen in hun waarde. Lot beweert dat Jahwe de stad gaat verwoesten omdat het kwade hier heerst. Joram lacht hem vierkant uit. Volgens hem zal de godin de stad beschermen tegen de toorn van Jahwe. Hoe dan ook: veel mensen krijgt Lot hier niet bekeerd.”

Alizah schudde haar hoofd. Ze kon het niet geloven. Jahwe was in haar ogen een liefdevolle vader, die genade kende. Ze geloofde eerder dat Hij zijn zondige kinderen zou vergeven in plaats van ze te vernietigen.

“Wel, ik sluit binnenkort mijn zaak en verhuis naar mijn familie in Jericho,” zei Jeremiah vervolgens. “Dan mag de boel hier wat mij betreft in vlammen opgaan. Wat zijn jouw plannen, Tobin?”

“Als ik mijn zaken hier rond heb, zal ik een goede man zoeken voor Alizah. Mijn zus woont trouwens ook in Jericho. We komen uit Hebron.”

Alizah beet op haar tanden. Ze kon de rouw om haar moeder moeilijk een plaats geven. Het idee dat ze binnenkort uitgehuwelijkt zou worden en zelf een gezin zou stichten, viel haar zwaar. Ze vertrouwde op haar vaders oordeel om een echtgenoot te vinden. Tot nu toe was hij de enige persoon van het andere geslacht in haar leven.

Ze had het moeilijk met vreemde mensen, vooral mannen beschouwde ze als vreemde wezens. Tegenover Jeremiah hield ze zich afzijdig. Hij sprak met haar vader alsof ze lucht was. Dit beschouwde ze als een teken van eerbied, al vond ze het irritant.

Hoe kon het dat als Jahwe de mens naar zijn evenbeeld had geschapen, er mannen en vrouwen waren? Wat was Jahwe dan? Met dit soort vragen zou ze de priesters niet moeten lastigvallen. Ze zouden haar de tempel uitjagen.

Na het eten was Alizah naar haar kamer in de herberg gegaan. Ze legde zich neer op het bed en sloot haar ogen om te bidden. Ze wilde Jahwe danken dat hij haar al op het eerste stuk van haar bestemming had gekregen en dat ze nu in een comfortabel bed lag.

Tot haar grote verbazing moest ze hierbij aan Joram denken. Een aangenaam gevoel be kroop haar. Dit was niet wat ze wilde ervaren tijdens het gebed.

Nee, dit kan niet! Van alle mannen is hij de laatste waar ik aan wil denken. Jahwe test me. Het kan niet anders. Ik zal slagen en hem weerstaan.

Een luide geeuw ontsnapte haar. De nachten met te weinig slaap eisten hun tol. Lang had ze tegen haar vermoeidheid gevochten. Ze gaf het op en dommelde in voor ze haar gebed beëindigd had.

Een hond gromde naar passanten. Dreigend liet het dier zijn tanden zien. De jongeman, die alleen oog had voor zijn tafelenoot naast hem, schrok van de reactie van zijn huisdier. In een reflex hield hij de leiband korter om ongelukken te voorkomen. "Seff, nee!"

Joram, die tegenover het tweetal zat, zette zijn beker neer en keek indringend naar zijn vriend die de hond amper onder controle had. Een meisje zat op zijn schoot en streek door zijn haren om hem te kalmeren, maar het had geen zin. De kapitein had een akelig

voorgevoel waar de gewapende mannen die de hond had opgemerkt heen gingen.

Joram liet niet merken dat hij aan het Hebreeuwse meisje dacht. Ze was allesbehalve het gewillige type zoals de deerne op zijn schoot. Hij duwde het meisje opzij. Morrend stond ze op en liep met een pruillip weg.

“Ze gaan naar Jeremiahs herberg,” zei Joram. “Dan gaan wij er ook heen. Ze moeten gemerkt hebben dat er een Hebreeuwse gast met goud aanwezig is.”

“Je hebt hem bescherming beloofd.” Boaz kon zijn hond moeilijk tegenhouden. Inwendig vloekte hij. Hij wou liever samen met Amir blijven waar ze waren, maar hij begreep dat Joram hem nodig had.

“Als dat stinkbeest van je ze niet vertrouwt, moeten we gaan kijken, Boaz. Amir en jij kunnen elkaar daarna aflikken zoveel jullie willen.” Joram keek zijn vrienden streng aan.

Boaz gaf de leiband aan Amir, om snel zijn beker in zijn mond leeg te kiepen. “Is het Jeremiah, of dat meisje dat je aandacht heeft?”

“Hou je kop, stomme Sodomiet!” Joram sloeg zijn kapmantel om. “Ik heb geen interesse in die Hebreeuwse teef. Hier lopen interessantere exemplaren rond.”

Hij negeerde Amirs grijns toen die samen met Boaz opstond. Het tweetal plaagde hem regelmatig wegens zijn talrijke scharrels.

“Misschien rook onze vriend haar;’ zei Amir. “Staat ze loops?”

Joram schudde zijn hoofd. “Jullie zijn onmogelijk.”

Joram, Boaz en Amir waren zelden zonder elkaar te zien. De twee handhavers die rechtstreeks onder de kapitein stonden, waren zijn beste vrienden, maar onderling meer voor elkaar. Op de volgelingen van Jahwe na had niemand in Sodom problemen met hun geaardheid.

Joram voelde zijn hart sneller slaan. De mannen die Seff niet vertrouwde hadden een voorsprong. Ze waren al uit het zicht verdwenen.

Inwendig vloekend vervolgde de kapitein zijn weg in de hoop op tijd te komen. Hij maakte zich zorgen om het jonge meisje in de herberg. Veel mannen in Sodom aanvaardden geen nee.

Het bloed van een vorige interventie hing nog aan de zwaarden van de handhavers. Ze waren in een kroeg gestopt om hun droge kelen te smeren. Dat de herberg van Jeremiah uitgerekend op dat moment criminelen aantrok, beschouwde Joram als een misrekening.

Boaz en Amir konden zijn vlotte pas bijhouden. De hond trok aan de leiband. Het afgerichte dier rook onraad.

Toen ze Jeremiah hoorden roepen, spurten de handhavers zo snel ze konden naar de herberg. Hierbij bevalen ze voorbijgangers om opzij te gaan. In de smalle straten was het altijd druk, zelfs midden in de nacht.

3

Een luide klap wekte Alizah. Het lawaai klonk vanuit de gelagzaal, waar ze mannenstemmen hoorde, gevolgd door het geluid van brekend aardewerk. Door de duisternis zag het meisje geen hand voor ogen. Haar hart sloeg op hol toen ze besepte dat de herberg overvallen werd.

"Is dat alles?" Ze hoorde het een man zo luid zeggen dat ze hem tot boven verstond.

"Dat is het," was Jeremiahs antwoord. Alizah herkende zijn markante stem.

Een schok ging door haar heen. Waar was haar vader? Normaal zou hij haar beschermen; nu was hij nergens te bekennen. Wat was er met hem gebeurd?

"Doorzoek alles!" riep de man die Alizah eerst had gehoord. Naderende voetstappen op de trap deden haar verkrampen.

Iemand trapte de deur in. Twee mannen met fakkels betraden de kamer en keken haar met een geamuseerde grijns aan. De dansende vlammen verlichtten het vertrek met een focus op hun gezichten.

"Dat is een mooie bonus." Een van de overvallers lachte zijn rottende tanden bloot. Zijn grimas deed Alizah verkillen.

Ze zag haar vader naderen, gewapend met de knuppel die hij altijd bij zich had. Op aandringen van de waard had hij, fel tegen zijn zin, een andere kamer genomen. Hij hoopte dat de handhavers op tijd zouden zijn om zijn dochter te beschermen, want tegen de gewapende schurken maakte hij weinig kans. Hij moest twee mannen met zwaarden trotseren en ging ervan uit dat er nog meer in de gelagzaal waren.